

Vladimíra Valová

Do vnitrozemí

200 s., váz., 259 Kč
ISBN 978-80-7577-191-9

Vychází 2. října 2017

O autorce

Vladimíra Valová (1978) se narodila a žije v Třebíči. Několik let pracovala jako redaktorka a fotografka v regionálním tisku. V současnosti pracuje v knihkupectví. Povídky začala psát před osmi lety, dosud publikovala v měsíčníku *Host*.

Setkání s autorkou

Středa 11. října v 17 hodin

Knihkupectví Trojan,
Karlovo náměstí 47/36, Třebíč
Pořadem provází Jan Němec

Foto © archiv autorky

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy **Do vnitrozemí** najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1372>.

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

O knize

Okamžik, jeden z tisíce, kdy člověk udělá krok stranou a seskočí z pojízdneho pásu vlastního života: vypne telefon, ať si všichni trhnu, ráno kdovíproč neodejde do práce, jen tak se opije s cizím mužem, nabídne azyl nuzákovi či rozkope vlčí máky. To je ta chvíle, kdy se život otevírá, objevuje se cesta nebo propast nebo cesta na dno propasti. Tihle hrdinové vědí, že záleží jen na nich, kolik toho prožijí a co si ze života urvou. Jejich nejbližším společníkem je samota, i když vědí, že ticho, které ji provází, bývá smrtící. Člověk musí křičet a doufat, že neodpoví jen ozvěna.

Debutující Vladimíra Valová přichází se souborem ostrých próz, které svou náladou připomenou Jana Balabána. Nikdo si na nic nehraje, a pokud ano, dlouho mu to nevydrží. Není to veselý svět, ale není ani beznadějný, a hlavně — je náš.

Z ohlasů na knihu

Povídky Vladimíry Valové připomínají živočicha samá šlachy samý sval; pod hebkou srsti není žádný tuk navíc. A ten živočich s malýma očima ostražitě číhá na sebemenší pohyb uvnitř nás.

Jan Němec

Za dveře paneláků

Od malička jsem se zvláštní ostražitostí chodil kolem paneláků. Vždy mě až bytostně zajímalo, co tam ti lidé vlastně dělají. Bylo, je a bude to pro mě tajemstvím, které pro mě částečně poodhalila svým tvrdým a zároveň křehkým viděním Vladimíra. Poodrhnula pro mě závěs každodennosti, která pro ni balancuje na hraně banální všednosti a vzrušivé výjimečnosti. Co se tedy za dveřmi paneláků dle Vladimíry děje? Nic z toho není tak hrozné, jak jsem si myslel, krom osamění a vztahů...

Petr Pyonir Busínský

Při čtení povídkové knihy Vladimíry Valové „Do vnitrozemí“ mě napadlo, že své vnitrozemí má na světě každý.

Občas si své vnitrozemí uvědomíme, ale uvědomit si vnitrozemí druhého, na to nemáme čas ani chuť. A navíc, někteří z nás ani nevědí, že existuje i jiné vnitrozemí než to naše.

Začtete se do knihy Vladimíry Valové. Každé její slovo vás neomylně provede vnitrozemím někoho nebo něčeho, provede vás cestami, které jsou rozmanité jako život.

A pokud budete jenom trochu chtít, poddejte se bystrozrakosti, humoru a moudrosti autorky, a její kniha vás provede i vaším

V

N

I

T

R

O

Z

E

M

Í

M

.

vnitrozemím...

Irena Fuchsová

Nějak jdeme. Rozhovor s autorkou

Proč se Vaše kniha jmenuje *Do vnitrozemí*?

Vnitrozemí je prostor, kam podle mě všichni míříme, ať vědomě, či mimoděk. Vyhodte „v“, a máte nitrozemí, což je možná přesnější. Hledáme své nitro, svou vnitřní krajinu, sebe. Ať už studujeme filozofické spisy, chodíme na fotbal, modlíme se k práškům na spaní nebo k Bohu (případně k oběma), jezdíme na kole, propadáme závislostem, zíráme z okna, nebo zachraňujeme zatoulaná kotata. Někdy to bereme hodně oklikou, cestu pod nohama si ničíme bezohledným dupotem. Ale nějak jdeme.

Jde o knihu povídek, krátkých a hutných. Čím Vám rozměr povídky vyhovuje?

Fascinují mě momenty, okamžiky schované v každodennosti, které lze snadno minout, přehlédnout či přeslechnout. Skrývají tolik příběhů a tajemství... Třeba když bezdomovec sedící na lavičce něco pošeptá svému špinavému psovi. Nebo když nemocničním areálem velice pomalu kráčí žena s taškou plnou oblečení, ze které vyčuhují mužské boty. Když vítr sfoukne hrdliččino hnízdo s vajíčky, která zůstanou rozbitá v trávě. A taky — na román si prostě netroufám.

Které autory povídek sama ráda čtete?

Alici Munro, protože na první pohled je to takové nenápadné, klidné čtení, ale brzy si uvědomíte, jak silné příběhy čtete, aniž má autorka zapotřebí jakýchkoliv dramatických berliček. Žádné slovo nepřebývá. Je to, jako když sedíte u klidné řeky. Michela Fabera, protože píše nesmírně citlivě o lidských slabostech i síle. Pracuje mnohdy s nereálnými a lehce sci-fi motivy, zasazuje je do té nejběžnější skutečnosti a čtenáři je jasné, že nic není nemožné. Jana Balabána, protože nic nenalhá a je to jako sedět na pevném bludném kameni. Aimee Bender, protože v jejích povídkách ožívají brambory a jsou zcela neoblomné. A dvěma dýním se narodí chlapeček se žehličkou místo hlavy. Je to jako procházet se panoptikem zmítaným city. A Shermana Alexieho, protože je to indián píšící o indiánech stejně, jako když fouká silný vítr.

Co pro Vás vydání prvotiny osobně znamená?

Uzavření kruhu. A také vědomí, že vylézám z ulity a jdu s kůží na trh. S tím nepochybně souvisí i okamžiky nervového vypětí, kolísavý krevní tlak a zvýšená chuť na cigaretu.

Vladimíra Valová: Děda (ukázka z povídky)

Jsem zvědavá, odkud dnes přijde. Spánek, můj jedinej milenec. Vždycky mě překvapí. Nejradši mám, když se blíží z hlubin. To mě pak smáčí jak stoupající hladina. Vlny se nejdřív dotýkají kotníků a lýtek, a jakmile dosáhnou pasu, začínám plavat. Kmitám nohama a ony mě poslouchají, jako by byly úplně zdravý. Beru si ze svýho milence víc a víc a on mě nechává. Zůstává celou noc.

Sny mívám různý. Poslední noci se vracím do dědovy dílny. Sklání se nad pracovní deskou a stojí v hromadě dřevěnejch pilin.

„Co dneska děláš?“ ptám se ho.

Děda se na mě ani nekoukne a říká trochu divně: „Vykřesat něco z toho pekla.“

Nic takovýho mi ale ve skutečnosti nikdy neřek, to bych si pamatovala. Kdykoliv jsem se ho jako malá v dílně ptala, co dělá, říkal, že vyřezává pro babičku. Někdy obrázky, jindy prkýnka na vaření nebo vařečky. Babička je prý pořád někde ztrácí. Ale nebyla to pravda.

Jednou jsem mladší ségře ze vzteku vyhodila plyšovou hračku do popelnice. Hrozně ale brečela, i další den. Tak jsem šla toho plyšáka zase vylovit, že jí ho vrátím. A jak jsem v těch odpadcích hledala, vykouklo na mě prkýnko, na kterém babička vždycky krájela cibuli. Bylo úplně v pořádku. Nebyl důvod je vyhazovat. Asi těch dřevěnejch věcí z kuchyně končilo v popelnici víc. Občas přemýšlím, jestli je vyhazovala babička, aby dědu zahнала do dílny. Nebo to dělal děda, a pak tam mohl utéct. Možná to chtěli oba. Nejspíš tak plnili svou tichou dohodu.

Myslím na ty dědovy slova o pekle celý dny. I v práci. Dělán na poště, skoro patnáct let. Kvůli nemocnejm nohám špatně chodím a jsem pomalá. Když se vleču do schodů, tak zdržuju všechny, co jdou za mnou. Jsem pak nervózní a nemůžu popadnout dech. Mám hodně velký rty, a když se mi špatně dechá, musím otevřít pusu a rty bejvaj ještě větší. Říkají mi tady Gorilka.